

Arrest

nr. 299 301 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verklaart hierbij sinds 2005 in België te verblijven. Op 2 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag ongegrond.

1.2. Bij schrijven van 18 januari 2021 dient verzoeker, ditmaal samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen geboren in 2016 en 2018, een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 mei 2022 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Eveneens

beslist hij tot de afgifte aan verzoeker en zijn echtgenote (en de twee minderjarige kinderen) van bevelen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 285 434 van 28 februari 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. Op 31 mei 2023 wordt verzoeker tijdens een politiecontrole aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Polbruno op 31.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [Z.]

Voornaam: [F.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: [Z.H.] [° ...]; [Z.H.] [° ...]; [Z.F.] [° ...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 10 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 14.12.2009 en op 14.04.2021 een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis in. Op 02.08.2011 werd de aanvraag tot machtiging van verblijf dd. 14.12.2009 ongegrond verklaard. Op 11.05.2023 onontvankelijk verklaard. Aan betrokkene, zijn vrouw en twee kinderen werd op 11.08.2022 de weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene heeft tegen de weigeringsbeslissing dd. 10.05.2022 een beroep ingediend bij de RvV op 06.09.2022. Bij arrest nr. 285 434 dd. 28.02.2023 werd het beroep door de RvV verworpen.

Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en twee minderjarige kinderen in België wonen. Echter, zijn zij allen in illegaal verblijf gezien ook aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd dd. 11.08.2022. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het loutere feit dat betrokkene zijn kinderen in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene verblijft reeds sedert 2009 op het grondgebied. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt.

Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, van de artikelen 2, 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (hierna: het ECOSOC-Verdrag), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 22, 22bis en 24 van de Grondwet, van de artikelen 41, 42 en 58 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse a pris à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire sans l'avoir entendu au préalable à ce sujet ;

ALORS QU'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts » ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision

susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. » ;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 13 délivrée au requérant est une mesure défavorable ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des articles 41, 47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat, dans un deuxième arrêt rendu le 19 février 2015, précise également que

« Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, *Khaled Boudjlida* point 34) » ;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend une annexe 13 telle que la décision attaquée, doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette disposition constitue la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture de la disposition en question et des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en œuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

Qu'un ordre de quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Que le requérant n'a pas été entendu dans le cadre d'une procédure relative au séjour puisque l'ordre de quitter le territoire n'a pas été délivré dans ce contexte,

Qu'en l'espèce il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité au requérant de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué ;

Qu'en effet, lors de son arrestation, monsieur [Z.] a été emmené au commissariat de police de Saint-Josse. Une fois arrivé au commissariat, les policiers ont demandé au requérant s'il avait de la famille. Le requérant informera les policiers du fait qu'il a une épouse et deux enfants sur le territoire belge.

Qu'aucune autre question n'a été adressée au requérant.

Que pourtant le droit d'être entendu implique que l'administration informe la personne de la mesure défavorable qu'elle envisage de prendre à son encontre et lui permette de formuler ses observations à ce sujet avant la prise de la décision en question ;

Que s'il avait été informé qu'un ordre de quitter le territoire allait être pris à son encontre et qu'on lui avait laissé la possibilité de s'exprimer à ce sujet, la requérant aurait certainement fait valoir plusieurs éléments devant être pris en considération ;

Qu'en effet, l'acte attaqué ne mentionne nullement que les enfants du requérant sont mineurs et nés en Belgique.

Qu'ils n'ont jamais mis les pieds au Maroc de sorte que ce pays leur est totalement inconnus.

Qu'en outre, il n'est pas non plus fait mention de ce qu'aucun de ses deux enfants ne parle ou n'écrit l'arabe qui est parlé au Maroc de sorte qu'ils ne pourraient poursuivre leur scolarité dans ce pays ;

Que les enfants du requérant ont grandi et évolué éducativement, scolairement et socialement qu'à travers les institutions belges, système très différent que celui enseigné au Maroc.

Que le fils du requérant a un réel avenir en Belgique à travers le football et le mannequinat.

Que le requérant a également un avenir ici puisqu'il a une promesse d'embauche lorsque son séjour sera régularisé ici.

Qu'il est évident que si le requérant avait été entendu de façon utile et effective, celui-ci aurait fait état de ces éléments qui revêtent une importance considérable pour la prise de la décision querellée ;

Que le droit d'être entendu n'a donc pas été respecté par la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu.

Deuxième branche

EN CE QUE, la décision attaquée est rédigée uniquement en néerlandais ;

QUE, Monsieur [Z.] a été forcé de signer un ordre de quitter le territoire alors qu'il ne comprenait pas le document qui lui avait été adressé ;

Qu'aucun traducteur n'était présent sur place pour traduire la décision au requérant ;

ALORS QUE les lois sur l'emploi des langues en matière administrative, coordonnées, le 18 juillet 1966 de stricte application disposent :

- A l'Article 58 (alinéa 1er) : « sont nuls tous actes et règlements administratifs contraires, quant à la forme ou quant au fond, aux dispositions des présentes lois coordonnées »,

- A l'Article 41 §1 : « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

- A l'Article 42 : « Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues dont le particulier intéressé requiert l'usage ».

QUE le requérant a fait le choix et usage de la langue française à l'occasion de ses demandes d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 en 2009 et en 2021 ;

QUE les documents apportés à l'appui des précédentes demandes 9bis (témoignages, contrat de bail, attestations scolaire, etc) étaient également en langue française ;

QUE la partie adverse ne peut ignorer que le requérant parlait le français puisque le numéro de référence de l'acte attaqué est celui sous lequel le requérant était préalablement enregistré (SP : 6610488) ;

QU'il s'en suit que l'acte attaqué ne respecte pas les lois visées ;

Qu'il en résulte que l'acte attaqué est nul de plein droit et qu'il revient à Votre juridiction administrative de constater cette nullité ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé de plein droit.

Troisième branche

EN CE QUE l'ordre de quitter le territoire ne vise que Monsieur [Z.], sans son épouse et ses enfants mineurs, [Z.J.] et [Z.J.]

QUE la partie adverse prend à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire qu'elle fonde sur l'article 7, alinéa 1er, 1° et 74/14, §3, 1° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 sans examiner concrètement l'impact de cette décision sur le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant et de ses enfants ;

ALORS QUE le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 22 de la Constitution ainsi que par l'article 8 de la CEDH qui se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Qu'en outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précise que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » ;

QU'il est évident que la relation du requérant avec ses deux enfants mineurs est constitutive de vie familiale et que la partie adverse devait donc prendre cet élément en considération lors de la prise de la décision attaquée, quod non ;

Que la délivrance par la partie adverse d'un ordre de quitter le territoire adressé au seul nom du requérant sans faire mention de ses enfants mineurs constitue une claire violation du droit au respect de la vie privée et familiale ;

Que l'exécution de la décision attaquée aurait pour effet de séparer le requérant de ses enfants mineurs non visés par la mesure d'éloignement ;

Que le requérant aurait pu exposer cette problématique si la partie adverse lui avait laissé la possibilité de s'exprimer adéquatement avant la prise de la décision attaquée ;

Que l'affirmation faite par la partie adverse dans sa décision selon laquelle les enfants du requérant ainsi que son épouse sont également en séjour illégal sur le territoire de sorte que la vie familiale pourrait se poursuivre sans mal au pays d'origine ne permet en rien de justifier qu'elle ne prenne une mesure d'éloignement qu'à l'encontre du requérant et non de son épouse et de ses enfants ;

ET QUE le requérant, son épouse et ses enfants peuvent se prévaloir d'une vie privée et familiale en Belgique dont il convenait de tenir compte adéquatement ;

Que, selon la Cour européenne des droits de l'homme, « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Qu'il est clair que le requérant et ses enfants entretiennent avec Monsieur [Z.] des relations constitutives de vie familiale ;

Qu'il est également évident que Monsieur [Z.] et son épouse, Madame [M.] sont mariés et entretiennent également des relations constitutives de vie familiale ;

Que les relations entre de jeunes enfants et leur père doivent indéniablement être protégées en vertu du droit au respect de la vie familiale ;

Qu'un retour au Maroc pour le requérant et ses enfants constituerait une atteinte à l'intérêt supérieur des enfants du requérant qui sont scolarisés et intégrés en Belgique depuis leur naissance ;

Que la vie familiale des enfants mineurs du requérant avec leurs deux parents doit être protégée en vertu du droit au respect de la vie privée et familiale, ce qu'a négligé de faire la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée ;

Que l'article 8 de la CEDH protège non seulement la vie familiale mais également la vie privée d'un étranger sur le territoire du pays où il réside ;

Que la notion de vie privée reçoit une acception très large ; « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Que par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits

de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question ;

Que plusieurs éléments du dossier administratif du requérant établissent l'existence d'une vie privée sur le territoire ;

Que celui-ci est en Belgique depuis 2009, soit depuis plus de 14 ans, et que ses deux enfants sont nés sur le territoire ;

Que ses deux enfants sont scolarisés en Belgique ;

Que le requérant a signé un contrat de bail qui lui permet de vivre dans de bonnes conditions avec son épouse et ses deux enfants ;

Que le requérant ainsi que son épouse s'investissent dans des projets de bénévoles ;

Que la partie adverse devait tenir compte des différents éléments relatifs à la vie privée et familiale du requérant et de ses enfants sur le territoire belge ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, *Iatridis c. Grèce [GC]*, no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka 1Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. » (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, *Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas*, §39) ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que

« Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres : *Abdulaziz, Cabales et Balkandi c Royaume-Uni*, 28 mai 1985 et récemment *Osman c. Danemark*, n°38058/09, §54, 14 juin 2011). » (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012) ;

Que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée par rapport au respect de la vie privée et familiale du requérant et de ses enfants ;

Que la partie adverse était pourtant tenue d'examiner de manière approfondie la situation du requérant au regard du droit au respect de la vie privée et familiale et de procéder à une mise en balance des intérêts ;

Que la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît donc comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier du requérant de poursuivre sa vie en Belgique auprès de ses enfants mineurs et de son épouse ;

Que la partie adverse n'a pas tenu compte des particularités du dossier ;

Qu'elle n'a pas pris adéquatement en considération le fait que le requérant a deux enfants qui sont nés en Belgique et qui ont grandi et évolué au sein d'un système totalement différent que celui du Maroc ;

Que ces éléments n'ont pas adéquatement été examinés par la partie adverse dans sa décision ;

Que, partant, la partie adverse a violé ses obligations de motivation de même que ses obligations au regard du droit à la vie privée et familiale ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu.

Quatrième branche

EN CE QUE la partie adverse ne prend pas adéquatement en compte l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant dans la décision attaquée ;

ET QUE, la partie adverse ne dit aucun mot concernant la scolarité des enfants du requérant ;

ALORS QUE l'article 3.1 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant précise : « Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. » ;

Que cette obligation de faire primer l'intérêt de l'enfant est encore reprise à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui se lit comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Que cette disposition est applicable à la décision attaquée qui est une décision d'éloignement ;

Que l'article 22bis de la Constitution précise encore « Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. » ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a récemment rappelé à ce propos que :

« Lorsqu'il s'agit de familles, les autorités doivent, dans leur évaluation de la proportionnalité, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant. Cet équilibre doit être sauvegardé en tenant compte des conventions internationales, notamment de la Convention relative aux droits de l'enfant (Popov, précité, § 139). La Cour souligne qu'il existe un large consensus – y compris en droit international – autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (ibidem, § 140, X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). » (CEDH, arrêt n°19113/09 du 10 juillet 2014, Affaire Senigo Longue et autres c. France, n°68) ;

Que le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est certes au minimum un principe interprétatif par rapport à d'autres dispositions nationales ou internationales ;

Que « l'article 3 de la Convention de New-York peut néanmoins encore engendrer des obligations ayant effet direct lorsque les autorités outrepassent les limites de leur liberté de décision : « le fait que la notion d'intérêt supérieur de l'enfant » soit une norme générale, qui nécessite une interprétation et une concrétisation, n'exclut pas l'effet direct mais oblige le juge, dans le cas qui lui est soumis, à examiner in concreto le contenu des intérêts de l'enfant en pensant les intérêts présents. Il est en effet impossible de faire totalement abstraction dans un cas concret de l'intérêt de l'enfant. Dans ce sens il est donc octroyé un effet direct à l'article 3 de la Convention. Néanmoins, l'interprétation et la concrétisation d'une part et l'évaluation de l'intérêt d'autre part supposent que l'intérêt de l'enfant doit être également opposé aux autres droits fondamentaux et obligations présents dans le procès. » ;

Que l'exécution de la décision attaquée aurait pour effet immédiat de séparer [J.] et [J.] d'un de leurs parents ;

Qu'en effet, soit leur père, Monsieur [Z.], devrait rentrer au Maroc sans ses enfants, ce qui serait extrêmement traumatisant vu leur jeune âge, soit ces derniers seraient contraintes de partir avec leur père au Maroc ce qui aura pour conséquence que les enfants risquent d'être perturbés puisqu'ils ont grandi et évolué depuis leur enfance en Belgique et s'y sont parfaitement intégrés.

Qu'en outre, les deux enfants du requérant sont nés en Belgique et n'ont aucun lien avec le Maroc, pays où ils n'ont jamais mis les pieds ;

Que toutes leurs attaches sociales et affectives se situent en Belgique (football, école, mannequinat, bénévolat, travail etc) ;

Que ni l'un ni l'autre ne parle l'arabe du Maroc et qu'ils ne savent en tout état de cause pas écrire du tout en arabe, ce qui aura des conséquences sur leur éducation et leur scolarisation ;

Qu'il est clair que l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant commande qu'ils puissent demeurer en Belgique plutôt que de devoir soudainement interrompre leur vie en Belgique pour se rendre dans un pays qu'ils ne connaissent absolument pas, dont ils ne parlent pas la langue ;

ET QUE le fils aîné du requérant est scolarisé en Belgique depuis toujours puisqu'il est né ici. Il a d'abord été à l'école communale maternelle « Openveld » et ensuite à l'école primaire « Les Glycines » ;

Qu'il joue au football dans un club à Bruxelles et qu'il y est parfaitement intégré. En outre, il a reçu dernièrement une médaille pour ses très bonnes compétences de joueur. Le fils du requérant a en effet probablement une chance de devenir un espoir du football masculin ;

Qu'il est mannequin et qu'il a été finaliste du concours de mannequinat « Top model Belgium kids » alors qu'il y avait plus de 300 candidats ;

Qu'il exprime ne « vouloir vivre » nulle part ailleurs car il déclare que la Belgique est « le pays où il s'épanouit et où il est heureux » ;

Et QUE, son deuxième enfant, [Z.J.] est également scolarisée à l'école communale maternelle Openveld ;

Que le droit de l'enfant à l'éducation est garanti par l'article 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant ;

Que l'article 2 du protocole additionnel à la CEDH se lit comme suit :

« Nul ne peut se voir refuser le droit à l'instruction. L'Etat, dans l'exercice des fonctions qu'il assumera dans le domaine de l'éducation et de l'enseignement, respectera le droit des parents d'assurer cette éducation et cet enseignement conformément à leurs convictions religieuses et philosophiques. » ;

Que ce droit à l'éducation est encore repris à l'article 13.2 du PIDESC et à l'article 24 de la Constitution ;

Que la rupture de la scolarité en cours est considérée par le Conseil d'Etat comme source de préjudice grave difficilement réparable (C.E., arrêt n°75.549 du 3 août 1998 ; C.E., arrêt n°75.994 du 29 septembre 1998 ; C.E., arrêt n°74.880 du 30 juin 1998) ;

Que dans le cas d'espèce, un départ vers le Maroc impliquerait donc pour les enfants du requérant la rupture soudaine de leur scolarité en Belgique ;

Qu'ils seraient incapables de poursuivre leur scolarité au Maroc étant donné qu'ils ne parlent pas du tout l'arabe parlé dans ce pays ;

Qu'ils ont été depuis toujours scolarisés en Belgique en langue française ;

Qu'ils ne pourraient par ailleurs poursuivre leur scolarité en français au Maroc étant donné que cela n'est possible que dans des écoles privées qui sont totalement inabordables pour le requérant ;

Que ces éléments revêtent une importance capitale au regard de la décision attaquée ;

Que la partie adverse a motivé l'ordre de quitter le territoire querellé de manière générale, inadéquate et stéréotypée en ne disant aucun mot sur la scolarité des enfants du requérant et n'a donc pas examiné les particularités de l'espèce. Elle s'est contentée d'invoquer l'irrégularité du séjour du requérant sur le territoire pour affirmer qu'il serait à l'origine du préjudice subi car « il a lui-même créé la situation défavorable dans laquelle il se trouve aujourd'hui ». La partie adverse n'a en effet fait aucune référence aux préjudices que subirait les enfants du requérant en cas de retour au Maroc.

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Qu'en n'abordant pas l'interruption de la scolarité des enfants du requérant, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision ;

Qu'en tout état de cause on ne peut reprocher au requérant d'avoir scolarisé ses enfants alors qu'ils étaient en séjour illégal ;

Qu'il s'agit d'une attitude normale de parents qui se soucient de leurs enfants que de vouloir leur offrir les meilleures perspectives de scolarité dans le pays où ils résident ;

Que, pour rappel, le requérant n'a eu de cesse de tenter de régulariser sa situation ;

Qu'en l'espèce, les deux enfants du requérant sont nés en Belgique et y ont toujours été scolarisés ;

Que la partie adverse ne pouvait comme elle l'a fait se limiter à constater que le requérant est à l'origine de son préjudice sans faire références aux enfants mineurs du requérant ;

Que, ce faisant, la partie adverse refuse de prendre en considération les éléments touchant au droit à l'éducation des enfants du requérant et à leur intérêt supérieur en tant qu'enfants mineurs en raison de choix qui ont été posés par leur père ;

Que les enfants eux-mêmes ne peuvent être tenus responsables des décisions prises par leur père, qui ne peuvent certainement pas leur être reprochées ;

Que la décision attaquée est donc inadéquatement et insuffisamment motivée ;

Que la partie adverse a en outre omis de prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants du requérant en tant qu'enfant mineur lors de sa prise de décision ;

Qu'en effet, il est indéniable que l'intérêt de ceux-ci consiste à pouvoir poursuivre leur scolarité en Belgique dans un système qu'ils connaissent et dans une langue qu'ils comprennent plutôt que de devoir soudainement interrompre leur année scolaire en cours pour poursuivre leur scolarité au Maroc, pays dans lequel ils n'ont jamais mis les pieds et dont ils ne parlent pas la langue ;

Que le Tribunal du Travail de Huy a jugé que : « le placement dans un centre d'accueil serait dans le cas particulier de l'espèce de nature à interrompre la scolarité des enfants en allemand alors que c'est la langue de leur scolarité depuis leur arrivée. Une telle interruption méconnaîtrait l'article 3.1. de la Convention internationale des droits de l'enfant » (Tribunal du travail Huy (2 e chambre), 19/01/2005 (J.L.M.B. 23/2005 - p. 993)) ;

Qu'il convient de faire application de cette décision au cas d'espèce ;

Que la décision attaquée viole également le droit à l'éducation des enfants du requérant ;

Qu'en effet, les forcer à interrompre leur année scolaire en cours en Belgique et les obliger à aller poursuivre leur scolarité au Maroc dans un système éducatif différent et dans une langue qu'ils ne comprennent pas revient à les priver de leur droit à l'éducation ;

Qu'il convient donc de conclure qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse n'a pas fait prévaloir l'intérêt des enfants mineurs du requérant et n'a pas respecté le droit à l'éducation de ses enfants ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu ;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat verzoeker in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name zonder geldig paspoort en geldige verblijfstitel. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker het voorwerp is van een beslissing die hem het verblijf weigert, met name een beslissing van 2 augustus 2011 tot het ongegrond verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een beslissing van 11 mei 2023 tot het onontvankelijk verklaren van een navolgende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van hetzelfde wetsartikel. Verweerder gaat verder in zijn motivering in op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert aangaande het hoger belang van het kind, verzoekers gezinsleven en zijn gezondheidstoestand. Verweerder benadrukt dat verzoekers echtgenote en hun twee kinderen ook in illegaal verblijf zijn en het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er is volgens verweerder dus geen sprake van dat de gezinseenheid wordt verbroken. Hij stelt dat het gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst. Hij geeft verder aan dat, nu verzoekers privéleven in België is opgebouwd in precair verblijf, geen sprake kan zijn van een disproportionele inmenging in dit privéleven. Ten slotte stelt hij vast dat verzoeker niet verklaarde medische problemen te hebben. Verzoeker krijgt een termijn van tien dagen voor vrijwillig vertrek.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing worden gelezen waarom de correcte toepassing van de verblijfswetgeving de voorrang krijgt op zijn gezins- en privéleven. Ook wordt wel degelijk ingegaan op de individuele elementen van de voorliggende zaak en is er geenszins sprake van een louter stereotiepe motivering. De voorziene motivering moet als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoeker maakt alleszins niet duidelijk op welk punt deze hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is genomen zonder dat hij voorafgaand werd gehoord.

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

In zoverre verzoeker in dit verband verder doelt op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest moet worden opgemerkt dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt ook rekening gehouden met artikel 74/13 van dezelfde wet. Deze bepalingen vormen een omzetting van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus in casu ook van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te

verlaten wordt afgeleverd. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeer-besluit uit te vaardigen, zij de betrokken derdelander naar behoren en daadwerkelijk in de mogelijkheid dient te stellen zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek. De betrokken vreemdeling moet worden gehoord omtrent de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor verder coöperatief opstellen. Daarnaast verduidelijkt het arrest Boudjlida eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaand aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida).

De Raad wijst er evenwel ook op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80).

Er moet dus blijken dat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zoals dit blijkt uit de bestreden beslissing, en wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier, werd verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing op 31 mei 2023 wel degelijk gehoord door de politiediensten. Verzoeker betwist dit op zich niet, maar voert aan dat hij tijdens dit horen onvoldoende in de mogelijkheid was om op een nuttige en effectieve wijze voor zijn belangen op te komen. Hij betoogt dat hem door de politiediensten enkel werd gevraagd of hij familie heeft in België, waarop hij wees op de aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen in België, en dat hem geen enkele andere vraag werd gesteld.

Dit betoog van verzoeker strookt evenwel niet met de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de politiediensten van 31 mei 2023. Hieruit blijkt dat verzoeker werd gehoord in het Frans en dat hem wel degelijk ook andere vragen werden gesteld. Zo werd hem bijvoorbeeld nog gevraagd naar de datum sinds wanneer hij in België verblijft, naar de reden van zijn verblijf in België, naar de reden waarom hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst, naar zijn gezondheidstoestand en naar de aanwezigheid van overige familieleden in België en familieleden in het land van herkomst. Hij beantwoordde deze vragen ook. Gelet op de context van het gehoor en de hem gestelde vragen moet het voor verzoeker ook duidelijk zijn geweest dat het gehoor betrekking had op zijn illegale verblijf in België en een mogelijke terugkeerprocedure, te meer nu hij en zijn gezinsleden reeds onder bevel stonden om het grondgebied te verlaten, nadat recent een eerder door hen gevoerde verblijfsprocedure heeft geleid tot een beslissing tot onontvankelijkheid omdat geen buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat deze in België en niet in het buitenland wordt opgestart. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat hij tijdens het gehoor niet op nuttige en effectieve wijze voor zijn belangen kon opkomen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op wat volgt.

In zoverre verzoeker stelt nog te hebben willen aanbrengen dat zijn kinderen minderjarig zijn en zijn geboren in België, leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat deze elementen reeds in rekening werden gebracht.

Verzoeker betoogt vervolgens dat zijn kinderen geen Arabisch zouden kunnen spreken of schrijven en dat zij bijgevolg hun scholing niet kunnen verderzetten in Marokko. Hij stelt nog dat het Belgische onderwijssysteem erg verschilt van het Marokkaanse. Nog wijst hij er op dat zijn zoon een toekomst heeft in België als voetballer en model. Nog daargelaten het gegeven dat verzoeker ter zake geen begin van bewijs voorlegt, merkt de Raad op dat verzoekers echtgenote en kinderen in elk geval reeds het voorwerp zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief in het rechtsverkeer is en niet blijkt dat zij

op het ogenblik van de bestreden beslissing een nieuwe verblijfsaanvraag hadden gericht tot het bestuur. Niettegenstaande verzoeker verder uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen van zijn verblijf in België en waarom hij niet is teruggekeerd naar het land van herkomst in gevolge de eerder aan hem en zijn gezinsleden afgegeven terugkeerbeslissingen wees hij niet op de voormelde elementen, zoals van hem mocht worden verwacht indien hij van mening was dat dit werkelijke hinderpalen vormden voor de terugkeer met zijn gezin naar het land van herkomst.

Ten slotte stelt verzoeker een werkaanbod te hebben en zodoende te kunnen werken in België van zodra zijn verblijf in regel wordt gesteld. In de eerdere beslissing van 10 mei 2022 werd evenwel reeds vastgesteld dat dit gegeven verzoeker niet verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst om vanuit dit land een verblijfsaanvraag in te dienen. Dit impliceert dat ook reeds werd vastgesteld dat dit element het uitvaardigen van een terugkeerbesluit niet in de weg staat.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden vastgesteld.

2.4. Verzoeker voert vervolgens een miskenning aan van de artikelen 41, 42 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken, omdat de bestreden beslissing uitsluitend in het Nederlands is gesteld en hij deze taal niet begrijpt. Hij wijst erop in het kader van zijn eerdere aanvra(a)g(en) om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet steeds het Frans te hebben gebruikt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken stelt verder:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Overeenkomstig artikel 58, lid 1 van de Taalwet Bestuurszaken zijn alle administratieve handelingen en verordeningen die naar vorm of naar inhoud strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten nietig.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken viseert de situatie waarbij er een rechtstreeks en wederzijds contact tussen een betrokkene en de centrale diensten is, namelijk waarbij de betrokkene zich wendt tot de centrale dienst met een vraag en de centrale dienst in zulk geval overeenkomstig de voormelde bepaling dient te antwoorden in de door de betrokkene gekozen taal (RvS 12 juli 2016, nr. 235.413).

Een bevel om het grondgebied te verlaten is evenwel geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bestreden bevel is niet het gevolg van een of andere aanvraag van verzoeker, maar een ambtshalve beslissing genomen na controle of verzoeker aan de verblijfswetgeving voldeed. Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken is in deze niet van toepassing (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326; RvS 23 november 2009, nr. 198.142; RvS 28 januari 2011, nr. 211.569). Evenmin betreft een bevel om het grondgebied te verlaten een akte, getuigschrift, verklaring, machtiging of vergunning in de zin van artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;
 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;
 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
 4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;
 5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;
 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;
 B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :
 1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;
 2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;
 3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtal.”

Verzoeker werd aangetroffen in illegaal verblijf door de politiezone Brussel-Noord ofwel in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Conform artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken diende het bestreden bevel te worden gegeven in de taal van de taalrol waartoe de beslissingnemende ambtenaar behoort. Er blijkt niet dat dit in casu niet is gebeurd. Verzoeker betwist niet dat attaché F.V., die het bestreden bevel heeft gegeven, behoort tot de Nederlandstalige taalrol, zodat moet worden aangenomen dat dit bevel correct in het Nederlands is gesteld. Het betoog van verzoeker dat hij zich in het verleden tegenover het bestuur steeds in het Frans zou hebben uitgedrukt, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Een schending van de artikel 41, 42 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken blijkt niet.

2.5. Verzoeker betwist verder op zich niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet bevindt, en hem dus op deze gronden bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze dragende motieven van de bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan evenwel enkel toepassing vinden voor zover de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd is met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo kan hierin worden gelezen:

“Betrokkene verklaart dat zijn vrouw en twee minderjarige kinderen in België wonen. Echter, zijn zij allen in illegaal verblijf gezien ook aan hen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd dd. 11.08.2022. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te

worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het loutere feit dat betrokkene zijn kinderen in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf.

Betrokkene verblijft reeds sedert 2009 op het grondgebied. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt.

Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Zoals blijkt uit de verdere bespreking inzake artikel 8 van het EVRM toont verzoeker niet aan dat verweerders beoordeling inzake het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of in strijd met voormelde verdragsbepaling. Verzoeker betwist verder niet concreet de beoordeling inzake de gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoog-kamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het EHRM stelt ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfs-machtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet bijvoorbeeld rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel hem betreft, en niet zijn gezinsleden, en dat de impact van deze beslissing op zijn gezins- en privéleven niet is onderzocht. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn twee minderjarige kinderen en zijn gezins- of privéleven.

Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Verweerder stelde evenwel vast dat alle gezinsleden in illegaal verblijf zijn en onder bevel staan om het grondgebied te verlaten, waardoor er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden. Hij stelt dat het gehele gezin in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen. Van een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven is volgens verweerder dan ook geen sprake. Daarnaast, wat het privéleven betreft, wees verweerder er op dat dit volledig is opgebouwd tijdens een precair verblijf in België, waardoor niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing hierop disproportioneel ingrijpt. Gelet op deze motivering kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij wordt gescheiden van zijn minderjarige kinderen. In dit verband merkt de Raad nog op dat het bestreden bevel geen gedwongen verwijderingsbesluit betreft.

Verzoeker betwist verder op zich niet dat er geen concrete hinderpalen spelen om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Hij betoogt wel dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst in strijd zou zijn met het hoger belang van zijn kinderen, nu zij in België zijn geboren en gelet op hun scholing en integratie in dit land. Dit hoger belang werd volgens hem niet correct in rekening gebracht. Hij merkt op dat de scholing van de kinderen in België zelfs niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Hij voert aan dat de kinderen geen banden hebben met Marokko en er zelfs nooit zijn geweest en dat zij geen Arabisch zouden spreken of schrijven. Hij wijst er op dat het oudste kind intussen naar de lagere school gaat, een talentvolle voetballer is, perfect is geïntegreerd en model is. Het jongste kind gaat verder

naar de kleuterschool. Hij benadrukt dat de scholing van de kinderen in België abrupt zal worden afgebroken en de kinderen niet in staat zullen zijn hun scholing verder te zetten in Marokko, nu zij het Arabisch niet machtig zijn en het onderwijssysteem in Marokko verschillend is. Nog merkt hij op dat de verderzetting van de scholing in Marokko in Franstalige privéscholen niet mogelijk is, omdat dit onbetaalbaar is. Hij betoogt dat niet van de kinderen kan worden verwacht dat zij hun lopende schooljaar zouden onderbreken. Verweerder kon er volgens hem ook niet mee volstaan op te merken dat hij zelf verantwoordelijk is voor het door hem ingeroepen nadeel, zonder rekening te houden met de belangen van zijn kinderen. Hij benadrukt dat zijn kinderen niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor zijn beslissing om illegaal in België te verblijven.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker en zijn echtgenote in hun verblijfsaanvraag van 3 februari 2021 reeds de elementen konden aanbrengen die maken dat zij en hun kinderen zijn verhinderd om terug te keren naar het land van herkomst, minstens om vanuit dit land de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten. Tot het nemen van de beslissing inzake hun aanvraag op 10 mei 2022 konden zij deze aanvraag ook actualiseren met bijkomende elementen. In de beslissing tot onontvankelijkheid van 10 mei 2022 werd reeds geoordeeld dat de geboorte van de kinderen en de scholing van het oudste kind in België niet maken dat verzoekers zijn verhinderd om tijdelijk terug te keren naar Marokko om vanuit dit land de aanvraag in te dienen. Naar aanleiding van zijn horen op 31 mei 2023, en gevraagd naar de redenen van zijn verblijf in België en naar de redenen waarom hij niet terugkeerde naar Marokko, wees verzoeker weliswaar op de aanwezigheid van zijn gezinsleden in België en de geboorte van zijn kinderen alhier, maar zonder dat hij verder specifiek wees op de thans door hem aangehaalde elementen inzake de scholing en integratie van zijn kinderen of de thans ingeroepen moeilijkheden voor zijn kinderen om hun scholing in Marokko verder te zetten. Om deze reden kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat verweerder omtrent deze thans voor het eerst aangebrachte elementen onterecht niet heeft gemotiveerd of deze onterecht niet in rekening bracht.

Er moet verder worden herhaald dat verzoekers echtgenote en hun kinderen reeds het voorwerp zijn van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2022 dat definitief in het rechtsverkeer is, zodat er geen sprake van is dat de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing dreigen te worden gescheiden van hun vader. Tijdens zijn horen op 31 mei 2023 bracht verzoeker ook geen nieuwe elementen inzake het hoger belang van het kind naar voor die zich intussen zouden hebben voorgedaan en die van aard zijn dat een terugkeer van het gezin niet langer mogelijk of aangewezen is, gelet op het hoger belang van de kinderen. Het is ook niet omdat verzoeker en zijn echtgenote hebben beslist om de hen in mei 2022 gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer te leggen en verder in illegaal verblijf hun privé- en gezinsleden verder te zetten in België dat zij enige rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij alsnog verder in België hun leven konden uitbouwen. Zij moesten er zich van bewust zijn dat hun leven, maar ook dat van hun kinderen en de toekomst die deze kinderen hier hebben, uiterst precair en onzeker bleef.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder het in de eerste plaats in het belang van de minderjarige kinderen heeft geacht dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders en dat zij niet van hen worden gescheiden. Hij achtte het mogelijk voor de gezinsleden om hun gezinsleven samen verder uit te bouwen in het land van herkomst Marokko. Gelet op de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, met name zes en vier jaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, waardoor deze dus ook nog aan de start van hun schoolloopbaan staan, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk of in strijd met het hoger belang van de kinderen worden beschouwd. Gelet op wat voorafgaat, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met het belang van de gezinseenheid voor de nog jonge kinderen en hun hoger belang.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker noch in het kader van zijn eerdere aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch tijdens het horen op 31 mei 2023 melding maakte van het gegeven dat zijn kinderen het Arabisch niet zouden kunnen spreken of schrijven of dat zij enkel zijn opgevoed in het Frans. Rekening houdend met de illegale verblijfssituatie van het gezin en het gegeven dat verzoeker verklaarde nog familieleden te hebben in het land van herkomst acht de Raad het aannemelijk dat de kinderen van thuis uit minstens ten dele ook de moedertaal van hun ouders hebben meegekregen en in deze taal worden opgevoed. Gelet op dit gegeven en hun leeftijd van zes en vier jaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, kan in deze situatie niet blijken dat zij in Marokko niet op relatief korte tijd aansluiting zouden kunnen vinden in het onderwijs. Verzoeker slaagt er alvast niet in concreet aannemelijk te maken dat zulks niet mogelijk zou zijn of dit hun schoolloopbaan ernstig zou hinderen. Verzoeker en zijn echtgenote kunnen hun kinderen hierbij ook begeleiden. Verzoeker toont

trouwens niet concreet aan dat het onderwijssysteem in Marokko zodanig verschillend is van dat in België dat dit hun belangen zou miskennen.

Rekening houdend met het gegeven dat de bestreden beslissing werd afgegeven rond het einde van het schooljaar, waarbij verzoeker ook steeds een kort uitstel van de termijn om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kon vragen – wat hij evenwel tot hertoe naliel – blijkt ook niet dat deze beslissing noodzakelijkerwijze een onderbreking van een lopend schooljaar tot gevolg diende te hebben. De bestreden beslissing laat uitdrukkelijk ruimte voor een vrijwillige terugkeer, wat verzoeker en zijn echtgenote toelaat om de nodige schikkingen te treffen en gebruik te maken van de schoolvakanties om een terugkeer te organiseren.

Het gegeven dat het oudste kind in België deelnam aan een kinderwedstrijd als model en hij een talentvol voetballer zou zijn, maakt ook nog niet dat het hoger belang van dit kind zich zou verzetten tegen een terugkeer, samen met zijn gezinsleden, naar het land van herkomst. Er blijkt niet dat het kind in Marokko niet evenzeer als model of voetballer zijn talenten kan ontwikkelen of dat het hiervoor specifiek aan België is gebonden.

Het gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en nooit in Marokko zijn geweest, vermag verder ook nog niet aan te tonen dat hun hoger belang er zich tegen verzet dat hun vader in navolging van hen het grondgebied dient te verlaten. Gelet op hun nog jonge leeftijd is het van primordiaal belang dat de kinderen in de nabijheid van hun beide ouders kunnen opgroeien, en dit is belangrijker dan de plaats waar zij opgroeien. De Raad wijst er nog eens op dat verzoeker op 31 mei 2023 verklaarde dat er nog familieleden zijn in het land van herkomst, zodat een terugkeer maakt dat zij kunnen opgroeien binnen een ruimer familiaal netwerk.

De Raad benadrukt nog dat de motivering van verweerder dat verzoeker doelbewust in illegaal verblijf is en hij zodoende zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de nadelen die hij als gevolg hiervan ondervindt, niet zozeer is opgenomen voor wat betreft het gezinsleven of het hoger belang van het kind, maar eerder voor wat betreft het door hem ingeroepen privéleven. Wat er ook van zij, het belang van het kind heeft weliswaar een primordiaal karakter, maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Verzoeker kan niet overtuigen dat het hoger belang van het kind niet of onvoldoende is onderzocht of in rekening is gebracht. Hij toont niet concreet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst daarnaast op een privéleven in België, gelet op zijn verblijf in dit land sinds 2009. Hij wijst op zijn huurcontract en op het vrijwilligerswerk dat hij en zijn echtgenote verrichten. Hiermee toont hij evenwel nog niet aan dat verweerder ter zake een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd, doordat hij erop wees dat het privéleven in België steeds precair was. Verzoeker doet met voormeld betoog niet blijken van de zeer uitzonderlijke omstandigheden die zijn vereist om in de voorliggende situatie alsnog een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven te kunnen vaststellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl. St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het volstaat in dit verband dan ook te verwijzen naar de bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

2.9. Verzoeker voert nog de schending aan van het recht op onderwijs en het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, artikel 13 van het ECOSOC-verdrag, de artikelen 3 en 28 van het VN-Kinderrechtenverdrag en de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan overtuigen dat de bestreden beslissing het recht op onderwijs van zijn kinderen of hun hoger belang miskent, zodat ook een schending van voormelde bepalingen niet kan worden aangenomen.

2.10. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 2 van het VN-Kinderrechtenverdrag moet verder worden vastgesteld dat hij op geen enkele wijze duidt op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit artikel heeft geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.11. Rekening houdend met wat voorafgaat, moet worden opgemerkt dat de uiteenzetting van verzoeker de Raad niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Hij toont niet concreet aan dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel enig aspect dat zijn individuele situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS